

1 söndagen efter Den Heliga Trefaldighets dag

Tom Hardts postilla, andra årgången

Evangelium: Luk. 12:13–21.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Under rubriken "Gud eller världen" har denna söndag från altaret skänkt oss Jesu undervisning om "Den rike mannen och Lasarus". Den härlighet, som förra söndagen valde fram ur Den Heliga Trefaldigheten, glansen från den himmelska tronen, evighetens glädje och salighet, har inte slocknat. Porten till Gud har inte stängts. Själva centrum i dagens evangelium är ju den rike mannens anblick av "Abraham långt borta och Lasarus i hans sköte", upplevelsen av hur "Där skall bliva gråt och tandagnisslan, när I fån se Abraham, Isak och Jakob och alla profeter vara i Guds rike, men finner eder själva utkastade". (Luk. 13:28) Också om detta ljus skär i otrons ögon, finns det där och då som mötet med Den Heliga Trefaldigheten. Jesus gör detta helt klart, när han nämligen låter Abraham glädjas "över att han skulle få se min dag. Han fick se den och blev glad." (Joh. 8:56) Patriarkernas och profeternas glädje är ingen mänsklig gästbudsglädje, byggd på mänsklig gemenskap och rätternas mängd, utan är glädjen över Gud, över Gud i hans anammade mänsklighet, i hans andesmorda människonatur. I själva evangeliet visar oss Jesus detta, när han säger: "Lyssna de icke till Moses och profeterna, så skola de icke heller låta övertyga sig, om någon uppstår från de döda". I detta avvisande av den naturliga religionens gudssökande, av dess försök till andliga kontakter, talar ett av Jesus upprepat ord av Jesaja: "Skall man fråga de döda för de levande? Nej, hållen eder till Lagen, till vittnesbördet!" (Jes. 8:20) Vad denna Jesajas hänvisning till Ordet innebär, framgår helt klart av vad som sägs blott sju verser senare: "Ty ett barn varder oss fött, en son bliver oss given, och på hans skuldror skall herradömet vila, och hans namn skall vara Underbar i råd, Väldig Gud, Evig Fader, Fridsfurste". (Jes. 9:6) Till detta, till evangelium om Faderns Son, om Den Heliga Treenigheten, skall Jesajas åhörare i Gamla testamentet hålla sig, skall Jesu lärjungar i Nya testamentet hålla sig.

Bara i ljuset av Den Heliga Treenigheten låter sig evangeliet om "Den rike mannen och Lasarus" behandlas. Bara i tron på honom, om vilken profeten sagt:

"På honom skall HERRENS Ande vila" (Jes. 11:2), ges det nya liv, som rycker oss undan världen, undan köttets sinne, dess självskhet och girighet. Bara tron på den Väldige Gudens, den Evige Faderns, Fridsfurstens seger på korset, då "näpsten var lagd på honom" (Jes. 53:5), skänker oss en Lasarus att älska, att vårda, att slösa Guds kärlek på. Jesus uppenbarar i dagens evangelium vad som var den rike mannens avgörande fel, hans huvudsynd, hans grundläggande förvillelse. Det är inte hans rikedom, ty Abraham, som i texten är den rike mannens motpol, sammanfattningen av saligheten, Den Heliga Treenighetens fröjdefulle tjänare och vän, var många gånger rikare än den rike mannen, som förvisso inte hade 318 hemfödda tjänare. (1 Mos. 14:13), och som inte heller översvämmade det heliga landet med sin boskap (1 Mos. 13). Den rike mannens olycka var däremot, att han icke i tro lyssnat till Ordet, icke därav i den innevarande nådetiden låtit sig omvändas till trons nya liv, och därför inte heller burit trons frukt, icke älskat sin nästa, icke vårdat sig om sin Lasarus. Abraham hade nyttjat sina 318 hemfödda tjänare till att rädda Lot undan fiendernas våld. Den rike mannen hade aldrig ens låtit sin ringare tjänarskara gå ut på trappan för att bära in Lasarus till skydd mot solens hetta och hundarnas gläfsande. Skillnaden är och förblir den, att "Abraham trodde Gud och det räknades honom till rättfärdighet" (Rom. 4:3), att han fått den tillräknade rättfärdigheten från Den Heliga Treenighetens tron, medan den rike mannen var oomvänd och stod under det förfärande ordet: "Den som håller sig till gärningar, honom bliver lönen tillräknad icke på grund av nåd utan på grund av förtjänst". (Rom. 4:4) Det är rentutav en huvudpunkt i evangeliet, att den rike mannen i yttre mening var just from. Inledningsorden i dag lyder ju: "Vid den tiden sade Jesus till fariséerna". Liknelsen straffar den fromme, fariseiske, egenrättfärdige rike, som i sin månhet om sin gärning, sin förtjänst, sin egna fromhet gjorts blind för sin synd och för nästans lidande, som helt och hållet levde i dödens värld enligt epistelns ord: "Den som icke älskar, han förbliver i döden". Härom säger vi så:

I. att älska Lasarus är Guds gåva till oss genom tron,

- II. att icke älska Lasarus sänker den kärlekslöse ned i Gehenna,
- III. att älska Lasarus för till Den Heliga Treenighetens skådande.

I. Att älska Lasarus är Guds gåva till oss genom tron.

Den fördömde rike tror sig veta lösningen för sina bröder, "så att icke också de komma till detta pinorum". En andeuppenbarelse, en övertygande skrämsel, en uppräckning, flera gärningar för förtjänstens insamlade skulle skapa räddningen. Så talar och tänker otron. Annorlunda är det för tron, som håller sig till nåd, som inget gör utan tar emot, som öppnar sig för Ordets gåva, för syndernas förlåtelse, och som därmed också skänks Lasarus att älska, "ty hans verk äro vi, skapade i Kristus Jesus till goda gärningar, vilka Gud har berett för att vi skola vandra i dem". (Ef. 2:10)

II. Att icke älska Lasarus sänker den kärlekslöse ned i Gehenna.

Det kan tyckas, som om den rike mannen icke vore kärlekslös, eftersom han bekymrade sig om sina brö-

der. Om denna kärlek har dock Jesus en gång för alla talat: "Om I visen vänlighet mot edra bröder allenast, vad synnerligt gören I därmed? Göra icke hedningarna detsamma?" (Matt. 5:47) Nej, mannen älskar bara sitt och sitt eget och står därmed under domen: "Den som icke älskar, han förbliver i döden". Så kallar han på den straffande rättfärdigheten, som utan återvändo öppnar portarna till Gehenna, till den oåterkalleliga domen.

III. Att älska Lasarus för till Den Heliga Treenighetens skådande.

Otron måste inför Guds åsyn finna sig själv utkastad, genomträngd av Gehennas lågor, men tron avläser i dagens evangelium sin slutliga kröning, sin nådalön för trons gärningar, för kärleken till Lasarus. Den hör i dag löftet att i Guds rike sitta till bords med de heliga, att skåda Den Heliga Treenigheten, som Moses och profeterna förkunnat. Med glädje och gott samvete har vi ju förra söndagen bekänt: "Och de som gjort gott skola ingå i det heliga livet och de som gjort ont i den eviga elden. Detta är den katolska kristna tron; den som icke troget och fast tror den, kan icke bliva salig." (SKB, s. 50)

Amen.